

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **ISC Communication Czech a.s.**, se sídlem Mladoboleslavská 1108, Praha 9, zast. Mgr. Monikou Hoffmannovou, advokátkou, se sídlem Jeseniova 1169/51, Praha 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2019, č. j. 25250/19/5300-21442-712243, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2020, č. j. 10 Af 39/2019-76,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2020, č. j. 10 Af 39/2019-76, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 7 (dále jen „správce daně“), doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty dodatečnými platebními výměry ze dne 30. 5. 2018 a 31. 5. 2018, č. j. 4977477/18/2007-50521-104752, č. j. 4977533/18/2007-50521-104752, č. j. 4977553/18/2007-50521-104752, č. j. 4977578/18/2007-50521-104752, č. j. 4977610/18/2007-50521-104752, č. j. 4977651/18/2007-50521-104752, č. j. 4978270/18/2007-50521-104752, č. j. 4978298/18/2007-50521-104752, č. j. 4978332/18/2007-50521-104752, č. j. 4978378/18/2007-50521-104752, č. j. 4978433/18/2007-50521-104752, č. j. 4978468/18/2007-50521-104752, č. j. 4978489/18/2007-50521-104752 (dále jen „dodatečné platební výměry“), za období srpen 2013 až prosinec 2013 a březen 2014 až prosinec 2014, v celkové výši 9.378.054 Kč a penále ve výši 1.875.604 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a dodatečné platební výměry potvrdil.

II.

[3] Žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí i dodatečných platebních výměrů. Městský soud rozsudkem ze dne 10. 11. 2020, č. j. 10 Af 39/2019-76 (dále jen „napadený rozsudek“), zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Městský soud shrnul judikaturu Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie, na jejímž základě uzavřel, že předpokladem pro odepření nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je to, že daňové orgány prokáží existenci daňového podvodu, a také skutečnosti, z nichž vyplývá, že daňový subjekt o svém zapojení do daňového podvodu věděl nebo vědět měl a mohl, a daňový subjekt následně neprokáže, že přijal opatření potřebná k zabránění daňovým podvodům, jež po něm lze vzhledem ke všem okolnostem rozumně požadovat.

[5] Městský soud přitom nepřisvědčil žalobkyni v námitce, že došlo k porušení jejího legitimního očekávání proto, že v předchozích zdaňovacích obdobích (listopad 2012 a březen a červenec 2013) daňové orgány při daňové kontrole bez výhrad prověřily dodávky uskutečněné žalobkyni od Ing. Ch. a dodávky žalobkyně do zahraničí. Městský soud k tomu uvedl, že předmětem daňové kontroly v nynější věci bylo jiné zdaňovací období a kontrola byla zaměřena na jiné (širší) okolnosti obchodních vztahů mezi žalobkyní a jejím dodavatelem Ing. Ch., resp. jejím odběrateli v zahraničí (zejména společnostmi EGO.PL. Spółka z org. odp. a ZONUS s.r.o.) oproti kontrolám předchozím.

[6] Následně městský soud hodnotil úvahy daňových orgánů týkající se existence daňového podvodu v řetězci společností, jak jej ve svých rozhodnutích popsaly, a shledal, že tento řetězec vykazuje typické znaky podvodného jednání na dani z přidané hodnoty (plnění – dobíjecí kupony bylo prodáno do jiného členského státu, následně se vrátilo zpět od České republiky a bylo opětovně přeprořádáno, jednalo se tedy o plnění v kruhu; dobíjecí kupóny byly prodávány za cenu nižší, než za kterou je bylo možné pořídit od prvních dodavatelů na trhu i po uplatnění slev; řada společností v řetězci byla pro správce daně nekontaktní, některé společnosti měly krátkou obchodní historii, sídlily na virtuálních adresách, za jednatelé a společníky měly občany cizích států). Podle městského soudu přitom skutečnost, že řetězec obchodních vztahů, v němž figurovala i žalobkyně, byl zatížen podvodem na dani z přidané hodnoty, mezi účastníky řízení nebyla spornou.

[7] Za stěžejní tudíž městský soud označil otázku, zda žalobkyně věděla, či měla a mohla vědět, že se svými obchodními vztahy účastní daňového podvodu na dani z přidané hodnoty.

[8] Městský soud v tomto ohledu ve shodě s daňovými orgány označil za podezřelé skutečnosti, že žalobkyně nakoupila několik desítek tisíc dobíjecích kupónů od Ing. Ch. bez smluvního zajištění. Tyto kupóny dodávala do zahraničí (Polsko a Slovenská republika), ačkoliv takové množství dobíjecích kupónů bylo v zahraničí prakticky nevyužitelné. Žalobkyně nakupovala tyto kupóny od Ing. Ch. za nižší cenu než od mobilních operátorů, což jí bylo známo, neboť sama předložila kalkulaci nákupních a prodejních cen kupónů. Podezřelou okolností bylo podle městského soudu i to, že Ing. Ch. nevyužíval webové prezentace svých služeb. Městský soud dodal, že žalobkyně rezignovala

pokračování

na prověření zmíněných okolností, které však ve vzájemných souvislostech mohly vzbudit v žalobkyni podezření o její možné účasti na podvodném jednání.

[9] Městský soud ale také upozornil na skutečnost, že podstatná část podvodného jednání se odehrávala v jiných částech řetězce, než kterých se účastnila žalobkyně (podle zjištění správce daně jeden z odběratelů žalobkyně, společnost ZONUS s.r.o., prodal kupóny zpět do České republiky dalším společností, které neodvedly daň z přidané hodnoty, ty pak prodaly kupóny společnosti TANAGA ZTAFE s.r.o. a ta poté zpět Ing. Ch.). Na základě toho městský soud dovodil, že daňové orgány měly prokázat vědomost žalobkyně o její účasti na daňovém podvodu, přitom žalovaný neměl provést vědomostní test pouze ve vztahu k té části řetězce, kterého se účastnila žalobkyně, nýbrž ke všem okolnostem, v nichž mělo spočívat podvodné jednání. Přestože tedy městský soud shledal, že byly prokázány skutečnosti, které by žalobkyni při náležité péči upozornily na nestandardnost obchodů, žalovaný ani správce daně podle městského soudu nezjistili a neprokázali, že žalobkyně o své účasti v řetězci podvodného jednání věděla či měla a mohla vědět.

III.

[10] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Stěžovatel namítá, že napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro jeho nesrozumitelnost. Závěry městského soudu vyslovené v odstavcích 75. a 80. a 82. napadeného rozsudku jsou totiž ve vzájemném rozporu. Městský soud se nejprve ztotožnil se stěžovatelovou úvahou ohledně existence podvodu na dani z přidané hodnoty. S ohledem na jeho navazující závěr, podle nějž žalobkyně rezignovala na obezřetnost týkající se skutečností, které ji měli navést k podezření, že se svým jednáním účastní plnění, které je součástí daňového podvodu, lze dovodit, že městský soud měl ve shodě s daňovými orgány za to, že žalobkyně nečinila dostatečná, resp. žádná opatření, aby se vyhnula účasti na podvodném řetězci a že tedy věděla, nebo mohla a měla vědět, že se svým jednáním účastní plnění, které je součástí podvodu. Takové závěry vyplývající z odst. 75. napadeného rozsudku a svědčí o správném závěru daňových orgánů o nemožnosti přiznat žalobkyni odpočet daně z přidané hodnoty.

[12] V rozporu s tímto závěrem však následně městský soud v odstavci 80. napadeného rozsudku dovodil, že postrádá v napadeném rozhodnutí úvahy, zda žalobkyně i při existenci podezřelých okolností sama měla a mohla vědět, či přímo věděla o tom, že se účastní podvodného jednání. V odstavci 82. napadeného rozsudku k tomu městský soud dodal, že daňové orgány neprokázaly, že by žalobkyně o účasti v řetězci podvodného jednání věděla, či alespoň měla nebo mohla vědět. Závěr městského soudu o zrušení napadeného rozhodnutí byl tudíž pro stěžovatele zcela překvapivý. Vycházející z úvah vyslovených v odst. 75. napadeného rozsudku by totiž městský soud musel dojít k závěru o zamítnutí žaloby.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že městský soud neprávě posoudil okolnosti týkající se nízké ceny dodávky dobíjecích kupónů od Ing. Ch. Podle stěžovatele

byla cena těchto kupónů nápadně a podezřele nízká, neboť Ing. Ch. prodával žalobkyni dobíjecí kupóny od operátorů Vodafone a O2 za ceny nižší, než za jaké by sám mohl kupóny při využití nejvyšších slev od těchto operátorů nakoupit a v případě dobíjecích kupónů od T-Mobile byly ceny těchto kupónů pouze o několik haléřů vyšší. Městský soud přesto cenu kupónů nepovažoval za okolnost nasvědčující vědomosti žalobkyně o existenci daňového podvodu.

[14] Městský soud podle stěžovatelova mínění také nepřipustně rozšířil jeho důkazní břemeno. Po stěžovateli totiž nelze požadovat, aby prokázal vědomost daňového subjektu o daňovém podvodu ve vztahu k subjektům nenacházejícím se v přímém obchodním vztahu k němu. Při zjištění účasti daňového subjektu na daňovém podvodu hodnotí ty okolnosti, o kterých daňový subjekt prokazatelně mohl a měl vědět, a které v něm měly vzbudit podezření, že se svým plněním účastní daňového podvodu, tedy hodnotí okolnosti obchodní spolupráce daňového subjektu s jeho přímým dodavatelem či odběratelem. Městský soud však požaduje, aby stěžovatel v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 16. 4. 2019, č. j. 4 Afs 104/2018-79, ze dne 26. 8. 2020, č. j. 4 Afs 10/2020-58 či ze dne 10. 9. 2020, č. j. 8 Afs 303/2018-52) hodnotil okolnosti, týkající se dalších článků řetězce, resp. i okolností, které v době uskutečnění transakcí ještě nenastaly.

[15] Závěrem stěžovatel shrnuje, že daňové orgány zjistily takové nestandardnosti v obchodech žalobkyně a o jejím zapojení do podvodného řetězce, jež ve svém souhrnu tvoří logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících skutečností, které prokazují, že věděla, nebo měla a mohla vědět o tom, že se účastní transakcí zasažených podvodem na dani z přidané hodnoty.

IV.

[16] Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že závěry městského soudu jsou správné a konzistentní. Nesouhlasí se stěžovatelem, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a odkazuje na odůvodnění žaloby. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[17] Upozorňuje, že žalovaný nahlíží na posuzovaný případ na základě aktuálně mu známých skutečností, které má na základě provedených šetření k dispozici ohledně celého řetězce zasaženého podvodem na dani z přidané hodnoty. Tyto skutečnosti se však v době, kdy obchodní transakce probíhaly, žalobkyni jevily zcela standardně, bez znalosti souvisejících zjištění pro ni byly zcela bezvýznamné a nepřiměly ji domnívat se, že se jedná o podvodný řetězec.

[18] Některé okolnosti, ač se mohly jevit podezřele, pro žalobkyni podezřelými nebyly s ohledem na specifika věci. Jelikož s Ing. Ch. obchodovala již od 90. let a veškeré obchody byly bezproblémové, nepovažovala žalobkyně za nutné obchody smluvně zajišťovat. Stejně tak nepovažovala za nutné prověřovat, zda má Ing. Ch. webovou prezentaci. Žalobkyně upozorňuje i na to, že jak její dodavatelé, tak i odběratelé řádně odváděli daň z přidané hodnoty. Pokud jde o zahraniční odběratele, i když nebyli pravidelnými odběrateli, pokud projeví zájem o dodání zboží a řádně je uhradili, žalobkyně neměla důvod takovou dodávku odmítnout. Navíc odebírala dobíjecí kupóny nejen od Ing. Ch., ale i od operátorů, a to podle aktuálních nejlepších podmínek.

pokračování

V.

[19] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost je důvodná.

[21] Stěžovatel předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost spočívající ve vnitřní rozpornosti [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], a to konkrétně závěrů obsažených v odstavci 75. oproti úvahám vysloveným v odstavcích 80. a 82. napadeného rozsudku. Městský soud se totiž nejprve v odstavci 75. přiklonil k závěrům daňových orgánů, které nejen, že dovodily existenci podvodu na dani z přidané hodnoty, ale současně shledaly, že okolnosti uskutečněných obchodů, které zjistily, byly nestandardní a mohly v žalobkyni vzbudit podezření o její možné účasti na tomto podvodu. Na ověření takových skutečností však žalobkyně rezignovala. Následně však v odstavcích 80. a 82. napadeného rozsudku dospěl k závěru, že daňové orgány neprokázaly, že jsou zde okolnosti, které svědčí o tom, že žalobkyně věděla, či vědět měla nebo mohla, že se účastní daňového podvodu.

[22] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozsudek správního soudu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost tehdy, pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení svého rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009-132), nebo z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76). O nesrozumitelné rozhodnutí soudu se jedná i tehdy, pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107).

[23] Nejvyšší správní soud však také setrvale zastává názor, že s kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro jeho nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy. Ke kasaci soudního rozhodnutí by proto mělo docházet jen tehdy, nelze-li jeho nesrozumitelnost odstranit jinak (například výkladem s přihlédnutím k obsahu soudního spisu a k úkonům správních orgánů i účastníků řízení, viz přiměřeně závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72, jež jsou sice vysloveny ve vztahu k přezkoumávanému správnímu rozhodnutí, jsou však *mutatis mutandis* použitelné i ve vztahu k rozhodnutí správního soudu).

[24] V posuzované věci je přitom třeba přisvědčit stížnostní námitce, podle níž je napadený rozsudek stížen vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, která

naplňuje důvod kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Tuto vadu přitom nelze v daném případě odstranit jinak, než jeho kasací.

[25] Městský soud v odstavci 75. napadeného rozsudku uvedl, že se „ztotožnil s hodnocením daňových orgánů, že všechny čtyři nestandardní okolnosti obchodů mohly ve vzájemných souvislostech vzbudit v žalobkyni podezření o její možné účasti na podvodném jednání. Tak se však nestalo a žalobkyně nad rámec běžného sledu obchodních vztahů na obezřetnost rezignovala.“ Na to v další části napadeného rozsudku [odst. 76.] navázal a dovodil, že „[ž]alobkyně si tak nepochybně mohla být při náležité obezřetnosti vědoma toho, že její obchody s dobíjecími kupóny provázejí nestandardní okolnosti.

[26] Z citovaných pasáží je tedy zjevné, že se v nich městský soud ztotožnil s hodnocením daňových orgánů o existenci nestandardních okolností obchodů. Ty spočívaly v tom, že žalobkyně své obchody (nákup a prodej) v rozsahu desítek tisíc dobíjecích kupónů na mobilní služby uskutečnila bez smluvního zajištění (neuzavírala písemné smlouvy), takové množství dobíjecích kupónů bylo v zahraničí prakticky nevyužitelné (odběrateli žalobkyně byly společnosti na Slovensku a v Polsku, přitom dobítí kreditu bylo možné pouze pro služby českých mobilních operátů), zboží žalobkyně nakupovala od Ing. Ch. za cenu nižší než od mobilních operátorů a Ing. Ch. jako velkododavatel těchto kupónů (jehož však společnost Vodafone neoznačila za svého velkoodběratele) nevyužíval webovou prezentaci k propagaci svých služeb. Nejen podle daňových orgánů, ale i podle městského soudu tedy uvedené okolnosti ve vzájemných souvislostech mohly u žalobkyně vzbudit podezření o její možné účasti v podvodném jednání a žalobkyně nebyla v tomto směru náležitě obezřetná.

[27] Přes právě uvedené však následně městský soud v odstavci 80. napadeného rozsudku uzavřel, že „postrádá v žalovaném rozhodnutí a i ve správním spisu úvahy (a předchozí šetření) ze strany orgánů daňové správy, zda by žalobkyně i při existenci výše uvedených podezřelých okolností sama měla, mohla či přímo věděla o tom, že se účastní podvodného jednání a jak by tyto skutečnosti sama i při šetření svých obchodů mohla zjistit.“ Tento závěr následně městský soud rozvinul v navazujících pasážích (odst. 81. a 82. napadeného rozsudku), v nichž uvedl, že „[jak] již bylo výše uvedeno, jako podvodné shledal žalovaný a správce daně jednání v části, která následovala po dodání služeb od žalobkyně svému odběrateli - společnosti ZONUS (to navíc o dva články později). Žalovaný i správce daně však hodnotili toliko vědomí žalobkyně o okolnostech jejích obchodních vztahů, které sice vykazovaly podezřelé okolnosti a nestandardnosti, ale znaky podvodného jednání samy o sobě nenaplňovaly – zboží bylo dodáno, uhrazeno, žalobkyně i její dodavatel své daňové povinnosti plnili. Pokud žalovaný dovozoval k tíži žalobkyně, že na základě výše uvedených podezřelých nestandardních okolností svých obchodních vztahů měla, mohla nebo přímo věděla o své účasti na daňovém podvodu, neměl podle názoru městského soudu provést vědomostní test pouze ve vztahu k té části řetězce, kterého se žalobkyně účastnila, ale celkově k těm všem okolnostem, v nichž podvodné jednání objektivně mělo spočívat.“ (důraz přidán soudem)

[28] Z nyní citované pasáže napadeného rozsudku vyplývá, že ani městský soud nepřehlédl, že daňové orgány hodnotily vědomost žalobkyně o podezřelých okolnostech provázejících její obchody s Ing. Ch., že tyto okolnosti při dostatečné obezřetnosti mohla sama žalobkyně zjistit, na což ale rezignovala. Přesto současně dovodil, že „[v] řízení byly

pokračování

však zjištěny prokázány skutečnosti, které by žalobkyni při náležitě péči pouze upozornily na nestandardnost obchodů. Orgány daňové správy ale náležitě nezjistily a neprokázaly, že by žalobkyně o účasti v řetězci podvodného jednání věděla, měla nebo mohla vědět.“

[29] Rozpor shora citovaných pasáží napadeného rozsudku tedy Nejvyšší správní soud shledává právě v tom, že městský soud nejprve uvedl skutečnosti, na jejichž základě daňové orgány dospěly k závěru, že stěžovatelka o podvodu věděla, či vědět měla a mohla (odst. 75. napadeného rozsudku). Sám městský soud přitom tyto skutečnosti označil za zjevně podezřelé, jež takto mohla vyhodnotit i žalobkyně, pokud by na svoji obezřetnost zcela nerezignovala. Následně však dospěl k opačnému závěru (zejména v odstavci 82. napadeného rozsudku), podle něž takové úvahy (o tom, že žalobkyně musela nestandardnosti provázející její obchody při náležitě pečlivosti a obezřetnosti odhalit) v rozhodnutích daňových orgánů postrádá.

[30] Podle Nejvyššího správního soudu je nepochybné, že pokud na straně jedné městský soud učinil závěr, že daňové orgány správně zjistily existenci podezřelých okolností provázejících obchody žalobkyně s dobíjecími kupóny, jež mohly v jejich vzájemných souvislostech vzbudit při náležitě pozornosti u žalobkyně podezření o její možné účasti na podvodném jednání, stěží vedle toho může obstát závěr, že existenci takových skutečností a vědomost žalobkyně o nich daňové orgány nezjistily a neprokázaly a úvahy o tom v napadeném rozhodnutí chybějí.

[31] Napadený rozsudek je tedy vnitřně rozporný v části týkající se úvah o tom, zda žalobkyně věděla, nebo měla a mohla vědět, že se účastní obchodů, jež jsou zasaženy podvodem na dani z přidané hodnoty. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je proto naplněn.

[32] S ohledem na závěry shora uvedené se Nejvyšší správní soud pro předčasnost nemohl zabývat dalšími kasačními námitkami podřaditelnými pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ty se vztahovaly jednak k úvahám městského soudu o výši ceny, za kterou prodával Ing. Ch. žalobkyni dobíjecí kupóny, které stěžovatel považoval za nesprávné a také k provedení vědomostního testu nikoliv jen ve vztahu k té části řetězce, kterého se účastnila žalobkyně, ale celkově ke všem okolnostem, v nichž podvodné jednání mělo objektivně spočívat. Je tomu tak proto, že napadený rozsudek dosud nesplňuje v rozhodné právní otázce (o vědomosti žalobkyně o své účasti v podvodném řetězci) požadavek přezkoumatelnosti.

VI.

[33] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou, napadený rozsudek proto zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 části věty první před středníkem s. ř. s. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[34] Městský soud tedy věc opětovně posoudí a v novém rozhodnutí především uvede bezrozporným způsobem, zda na základě těch okolností, které daňové orgány dosud zjistily jako okolnosti nasvědčující účasti žalobkyně v podvodném řetězci, dospěly ke správnému závěru, že žalobkyně věděla či měla a mohla vědět, že se podvodného jednání účastní. V návaznosti na to opětovně posoudí uplatněné žalobní námitky a neopomene ani

judikaturní východiska týkající se rozložení a rozsahu důkazního břemene ohledně prokazování vědomosti daňového subjektu o účasti na obchodech stížených podvodem na dani z přidané hodnoty.

[35] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu